

STEMMEN

DOOR N. VAN DER VLIS

I EDEREN keer dien morgen werd de stoel van den jongenheer van Zuilen met een ruk naar achteren geschoven en begon hij heen en weer te loopen langs het plumpe eikenhouten bureau, tot hij neerviel op den breeden armstoel, die met het platgezeten bruine kussen, rustig, onbewogen, wachtte . . .

Dan viel de stilte weer . . .

Ook de oude heer van Zuilen werkte niet rustig.

Zijn ijver scheen met die van Alex op eenmaal verdwenen en elken keer, als met een stroef geluid de stoel opnieuw achteruit schoof, zag hij snel op, glimlachte even, prikte een gaatje in het vloeiblad, boog zich over zijn brieven en trachtte Alex te kalmeeren, wat aanvankelijk scheen te gelukken . . .

Maar tegen elven hielp ook dit niet meer en opstaande, stelde Alex aan nemelijk voor: „Ik kon toch eigenlijk best eens gaan hooren . . . Ik kan in een kwartier terug zijn . . .”

„Welnee . . . kerel . . . ze zouden toch dadelijk bellen als je komen moest en dan kon je nog beter telefoneeren toch, doe het maar niet, het geeft zoo'n onrust en het helpt niet . . .”

En toen Alex ijsbeerend heen en weer bleef gaan, onophoudelijk nu, blijkbaar zonder de minste neiging om vooreerst te gaan zitten, kalmeerde de vader: „Kalm aan nou maar jongen, je maakt je veel te druk . . .”

„Ja ja vader, maar Lucie is zoo zwak . . . enne . . .”

De oude heer plantte zijn elleboog op het bureau, schoof de brieven van zich en turend naar buiten, waar het helle zonlicht schitterde op de deinende golven van de rivier, dacht hij aan vroeger tijden, toen hij óók zoo gezeten en heen en weer gegaan was in zijn kantoor als Alex nu, de ééne vreeselijke gebeurtenis na de andere zich voorstellend en, geschrokken, dade-

lijk verduwend. . . .

Och, hij begreep die onrust immers zoo goed . . . trouwens nu nog, voelde hij zich ver van kalm . . . Het ging hier voor hem ook om zijn eerste kleinkind . . . een meisje, een jongen misschien . . . die zijn naam zou dragen . . . waarin hij de toekomst zou zien . . . Nou ja, een meisje was ook goed, wel zeker . . . maar een jongen . . .”

En toen, in de gevallen stilte, waar ieder voortspoon aan zijn eigen gedachten . . . rinkelde onverwacht, scherp en schel de telefoon . . . De oude heer van Zuilen had hem al gegrepen, gebarend naar Alex, die met twee groote stappen naast hem komend, de handen gesteund op het bureauvlak, gespannen meeluisterde . . .

„Ja we komen. . . Geen haast? Maar we komen toch meteen maar. . .” De vader legde de haak neer, keek Alex aan.

„Kom kerel, daar gaat ie dan. . . . geen haast hoor, de verpleegster is er net. . . we zijn met de wagen zoo thuis. . .”

Geen twee minuten later gleden ze over den gladgeplaveiden straatweg, die grijs spiegelend wegvluchtte onder de wielen vandaan . . . en nog enkele minuten later stonden ze al in de gang van het hooge hoekhuis op de gracht, waar alles op eenmaal veranderd leek. . . Geruischloos, de voeten in zachtwollen pantoffels, ging de zuster, in een helderblauwe japon met witte schort, op en neer, rustig knikkend naar de beide heeren, die vreemd onwennig, eenigszins met hun houding verlegen, stonden in een breede lichte gang, waar het heldere zonlicht door het hooge gekleurde raam lachend naar binnen viel en grijzige stofjes dansen deed langs haar glanzende banen. . .

„'k Ga even naar boven,” verbrak Alex het eerst de stilte, „'k kom zoo terug. . .”

Geen twee uren daarna, die voor de